

Mitges taronges

Passaven vint minuts de les cinc, i en Salvador ja portava una bona estona passejant amunt i avall per la cantonada on havia quedat amb la Sònia. Les esperes eren una rutina matrimonial més i ell, de caràcter pacient, tampoc no els donava gaire importància. L'agradava caminar sense presses, badar amb els aparadors i observar la gent ben diversa que a qualsevol hora deambulava pels carrers de la ciutat.

Quan ja portava més de mitja hora esperant-la, un període de temps que començava a acostar-se a la mitjana habitual, va veure que baixava una noia per la vorera, molt apressada. De primer, va cridar la seva atenció perquè per uns moments la va confondre amb la Sònia; tenia una figura similar i una manera de moure's que la recordava força. A més, portava un conjunt molt extremat, d'escot generós i faldilla curta, idèntic al que tenia la seva dona, la qual cosa ajudava a incrementar la seva semblança. De seguida es va adonar que no ho era, però va seguir contemplant aquella silueta que caminava accelerada esquivant la resta de vianants amb ràpids moviments de maluc, que va atraure'l poderosament.

Havia de reconèixer que, tot i la llunyania, la noia semblava de molt bon veure, i a mesura que s'apropava a la seva alçada va poder comprovar com la seva cara, d'ulls foscos i penetrants, però de faccions suaus envoltades per una mitja cabellera curiosament despentinada, no desmereixia en absolut el conjunt ben compensat del seu cos. De fet, pensava per si mateix, no s'estranyava en absolut d'haver-la confós amb la seva pròpia dona, ja que tenien nombroses similituds físiques, moltes de les quals eren les que havien fet que es fixés en el seu dia en la Sònia, i que encara el seduïen profundament.

Quan la desconeguda va arribar a pocs metres d'on es trobava en Salvador, ell va apartar l'esguard dissimuladament, i va fingir que contemplava l'aparador d'una botiga d'esports, ja ben ple de tot el material necessari per a l'acabada d'estrenar temporada d'esquí. Aprofitant la seva posició privilegiada mirava de controlar el pas de la noia emmirallada en el vidre, per tal de poder ben repassar-la per darrera. Però de sobte va sentir una veu a la seva esquena que esbufegava entretallada.

- Sento arribar tard, però ja saps que quan vaig a dinar amb la meva mare, no hi ha manera d'acabar la sobretaula –es disculpava.

En Salvador es va girar, preparant una mitja mala cara per mostrar un cop més a la Sònia el seu enuig per l'espera, tot i que ja sabia que no hi havia res a fer, i de fet, tampoc no l'incomodava tant. Però la seva expressió es va convertir sobtadament en el paradigma de la sorpresa quan va descobrir que qui es trobava plantada davant seu no era la Sònia, sinó la noia desconeguda, que semblava, a més, ser l'autora de les paraules que acabava de sentir. Desconcertat, no encertava a articular cap so a la seva gola, mentre el seu cervell funcionava a tota velocitat intentant esbrinar què estava succeint. Com que ell no deia res, la noia va continuar parlant:

- Ja saps que em sap greu fer-te esperar, Salvador –va dir carinyosament-. Vinga va, et convido a un cafè i després comencem amb la llista de coses que havíem de fer.

Ara si que ja no sabia què estava passant. Resultava que la desconeguda coneixia perfectament el seu nom i s'adreçava a ell amb total familiaritat, com si es coneguessin de tota la vida. Més que això, com si fos ella la seva dona, amb una actitud, de fet, que no hauria millorat la millor actriu, perquè havia de reconèixer que recordava molt,

massa, la Sònia. Com que en Salvador era incapaç de dir una sola paraula, la noia el va agafar decididament pel braç, i el va fer caminar carrer avall.

- Noi, sembles ben adormit avui. Si ens entretenim gaire no acabarem de comprar els regals de Nadal aquesta tarda. I ja saps que odio fer-ho els dies abans de les festes, cuita corrent, i tot ple de gent pertot arreu –proseguia parlant ella.

El cap d'en Salvador donava voltes a una velocitat vertiginosa i l'envaïa una sensació de mareig. Com podia ser que aquella dona sabés tantes coses d'ell i de la Sònia. Realment havien quedat per anar a comprar els regals de Nadal, tot i que encara estaven al pont de la Puríssima. Les comes li fallaven per moments i va gosar dir amb una veu gairebé inaudible.

- Em sembla que estic una mica marejat.
- No, si no m'estranya –va respondre ella amb rapidesa-. T'encanta fer aquestes animalades de no dinar per poder anar al gimnàs; i, és clar, després a mitja tarda estàs que no t'aguantes. De vegades ets com una criatura. Vine, entrem en aquest bar i menja alguna cosa –va obligar-lo sense possibilitat de resistència.

Asseguts un davant de l'altre en una petita taula d'aquests cafès d'ambientació centreamericana, en Salvador va poder contemplar per primera vegada la noia detingudament. Realment havia de reconèixer que tenia un aire de la Sònia. No es podia dir que s'hi assemblés, però les expressions de la cara, els gestos, l'entonació de la veu, i molts altres petits detalls la recordaven constantment. Potser la seva dona s'havia trobat amb aquesta antiga amiga i, recordant les seves semblances i les malifetes de jovenetes, havien decidit gastar-li una broma. No, no. No tenia ni cap ni peus. Però llavors, què feia aquella desconeguda tractant-lo a ell com si fos el seu marit de tota la vida?. La veu de la dona i uns copets al braç el van tornar a la realitat.

- Ei... carinyo. Segur que et trobes bé? Fas ben mala cara –va dir preocupada-. Vols que anem al metge?. Potser se't va posar malament el sopar d'ahir. Ja et vaig dir que et passaves una mica acabant-te la cassola de fideus amb costella. Però com que el senyor no dina, a la nit té una gana que es mor –va seguir renyant-lo.

Era talment com si li parlés la Sònia. Si mig tancava els ulls i obviava els petits matisos de veu, no es podia dubtar de que la persona que parlava era la seva dona. Tot i que la situació era ben absurda i irreal, en Salvador va decidir fer com si no passés res, pensant que tal com havia començat, per força s'hauria d'acabar. Per això, es va acabar el tallat i la pasta d'una revolada i va dir.

- No pateixis, ja em trobo millor. Devia de ser gana. Fem via, sinó no tindrem temps de fer-ho tot –va aconseguir dir d'una tirada, tot i que no estava segur ni de qui era ell mateix.

- - - - -

I així va ser com va començar allò que es podria anomenar la nova vida per a en Salvador. De fet, més que una nova vida, s'hauria de dir, en rigor, la mateixa vida amb una nova persona. Perquè era simplement increïble. La noia, que en Salvador va saber que es deia Sílvia –després d'haver aguantat una bona esbrancada per haver-la anomenat Sònia un parell de cops-, es comportava exactament com la seva dona. O l'antiga dona, hauria de dir tal vegada. La tarda va donar per fer totes les compres que volien i la Sònia, volia dir la Sílvia, sabia exactament el nom i els gustos de tots els

parents a qui havien de fer regals, i va fer la tria amb la gràcia, estil i seguretat amb que en Salvador estava acostumat a veure-ho fer a l'altra.

Lògicament, l'estranyesa i la commoció d'en Salvador eren cada cop majors a mesura que s'anaven succeint situacions com les d'aquella tarda. Però al mateix temps, cada vegada l'envaïa més la sensació de que, fos el que fos allò que estava passant, era massa extraordinari per intentar entendre-ho, i molt menys enfrontar-s'hi. En conseqüència, va comportar-se com si tal cosa i va esperar que el temps acabés per explicar-li en el moment oportú a què responia aquell disbarat.

A partir d'aquell dia les sorpreses es van anar succeint una rere l'altra, de tal forma que finalment gairebé van deixar d'estranyar en Salvador. Evidentment, la Sílvia tenia claus de casa, i s'hi movia com si hi hagués viscut tota la vida. Utilitzava la roba de l'armari de l'habitació, com el vestit jaqueta d'aquella tarda, amb total naturalitat; empreva els productes d'higiene i perfums del bany; trobava tot el que necessitava pels mobles i racons; cuinava els mateixos plats que sempre s'havien menjat en aquella casa; remugava quan el Salvador deixava la roba de qualsevol manera, i tants i tants detalls que només feien que afegir incoherència, però a la vegada sentit, a les circumstàncies que estava vivint.

En les situacions més íntimes de parella, la Sílvia es comportava igualment amb tota la confiança, com no podia ser d'altra manera. D'entrada, en Salvador es va incomodar quan, ja la primera nit, aquella desconeguda el va abraçar per darrera i va començar a fer-li petons al coll i a xuclar-li el lòbul de l'orella, amb aquella delicadesa que el tornava boig. Per això, tot i els seus recels inicials, ben aviat es rebolcaven per la catifa del menjador en una simfonia de petons i carícies com feia temps que en Salvador no recordava, ni tampoc ella, a jutjar pels gemecs de passió.

- - - - -

Una de les coses que els primers dies es preguntava en Salvador era què passaria quan la Sílvia es trobés amb els parents i amics de la parella. Durant el primer cap de setmana de la nova etapa pràcticament no havien sortit de casa. Tots dos tenien feina per fer –ell va poder comprovar que la Sílvia treballava també de traductora, com la Sònia, però d'alemany enlloc d'anglès-, i van acabar d'omplir el temps amb freqüents sessions com la de la catifa. Les vegades que ella va parlar per telèfon, ho va fer amb la màxima familiaritat amb tothom, però ell esperava el moment en què coincidissin en persona en els cercles habituals.

La primera ocasió es va produir a meitats de setmana, una nit que havien quedat per sopar amb els companys de feina d'en Salvador. Sense mostrar el més mínim recel, la Sílvia es va comportar com si els conegués de tota la vida, compartint anècdotes i vivències que parlaven d'una dilatada vida en comú. Igualment, els amics van tractar-la com havien fet sempre amb la Sònia –però anomenant-la Sílvia en tot moment-, sense que ell fos capaç de descobrir cap mostra de suspicàcia per part de ningú. Abans de marxar del restaurant, el Salvador va fer-s'ho venir bé per coincidir al lavabo amb el seu millor amic.

- No notes res d'estrany en la Sílvia? –va etzibar-li sense cap introducció prèvia.
- Res d'estrany? Què vols dir? –va respondre ell, sincerament sorprès per la pregunta-. Com no sigui que està més guapa, radiant i simpàtica que mai... Mira que n'has fet de sort, tros de ruc. Això que semblava que no t'havies de menjar mai una rosca, i ves per on... –va acabar amb entranyable complicitat.

Després d'això, ja no va intentar cap més indagació entre els amics i coneguts comuns, perquè sabia d'antuvi el resultat i no valia la pena perdre-hi el temps.

El dissabte següent havien d'anar a dinar a casa dels pares d'en Salvador, i ell mantenia l'esperança de descobrir alguna cosa enmig de l'ambient familiar, encara que cada cop es resignava més a la seva estranya situació. Com era d'esperar, tant el seu pare com la seva mare van desfer-se en elogis i demostracions d'amor i tendresa cap a la seva dona, com havien fet des del primer dia que la van conèixer. En aquesta tessitura, ell ni tan sols va intentar un apart amb algun dels seus progenitors per veure si en treia res en clar. De fet, va ser la seva mare qui, en un moment en que van coincidir a la cuina, li va deixar anar.

- Et veig una mica distant amb la Sílvia, fill meu. Espero que no passi res, perquè ni el teu pare ni jo no et perdonariem mai que deixessis escapar una noia com aquesta. No saps la sort que has fet –va sermonejar-lo.
- No...no mare, no pateixis que no passa res –va voler tranquil·litzar-la, a la vegada que l'abraçava-. Ja saps que ens estimem més que mai. És només la feina, que de vegades em fa estar com absent –va mentir per tancar definitivament el tema.

- - - - -

Amb el pas dels dies, fins i tot ell mateix s'anava convençant de que la situació s'assemblava molt a una suposada normalitat. Per ridícula i descabellada que pogués semblar la història quan reflexionava sobre allò que havia passat les darreres setmanes, i encara que en alguns moments creia que es despertaria d'aquell somni insòlit, la veritat és que la major part del temps portava una existència absolutament rutinària amb la seva nova parella, com si tota la vida hagués estat així.

En tot aquell temps ningú no havia mostrat el més mínim senyal que el pogués fer pensar que algú s'adonava del canvi ocorregut. El dissabte següent venien a sopar a casa dels pares de la Sílvia. Encara no s'havien vist des dels estranys successos, però ell ja ni tan sols pensava que els seus sogres poguessin aportar res de nou. Tanmateix, quan van trucar a la porta i la Sílvia va obrir, en Salvador es va quedar petrificat. La parella que va entrar i que ara abraçava càlidament la Sílvia no eren els seus sogres. Potser hi tenien una retirada, però de ben segur que no els havia vist mai. Asseguts a taula, va reviuire les sensacions d'aquella tarda en que va començar tot.

Els seus sogres recordaven força els pares de la dona amb qui s'havia casat, especialment en la seva manera de fer i en el tracte paternal que mostraven cap a ell. I és que aquells desconeguts, com ja havia passat amb la Sílvia, li demostraven una afecte infinit, producte d'una llarga convivència en comú, i estaven totalment al corrent dels seus principals projectes personals i de parella. Per un moment, va tornar a patir el vertigen i l'atabalament fins el punt d'haver-se de disculpar i anar al lavabo a rentar-se la cara i asserenar-se.

- Que et trobes malament, Salvador? –va interrogar-lo la nova sogra en tornar.
- No, no és res –va dissimular-, només una mica de cansament acumulat.
- El millor en aquests casos és relaxar-se i prendre una copa amb bona música de fons –va intervenir el seu nou sogre-. Vinga Salvador –va convidar-lo familiarment mentre l'agafava pel braç-, anem al saló i treu aquella malta que tens reservada per a les grans ocasions. A més, tinc una sorpresa per a tu. He trobat aquella

gravació inèdita de la Billie Holiday que feia tant de temps que buscaves. Suposo que em permetràs compartir-la amb tu abans de quedar-te-la en exclusiva.

Això era de bojos. Amb el seu sogre d'abans sempre acabaven les vetllades xerrant i bevent al saló. Era un gran conversador, amant de la bona música, sobretot del jazz, com el mateix Salvador. I era veritat que feia mesos que anava al darrera del disc que acabava d'esmentar. Aquella nit van beure més que mai, especialment en Salvador. Quan, un parell d'hores més tard, van entrar les dones el van trobar en un estat lamentable, entre rialles del seu nou sogre i mirades de reprovació de la seva nova sogra. Fins el moment de ficar-se dins del llit a dormir la mona no va deixar de garrlar, segons va saber l'endemà, de temes ben insòlits, com ara les abduccions per extraterrestres, les possessions demoníiques o els lladres de cossos.

Quan es va despertar l'endemà tenia una de les ressaques més impressionants que recordava. En aquell precís moment va sentir que entrava algú a l'habitació, s'asseia a la seu costat i li resseguia lentament l'esquena amb el dit alhora que xiuxiuejava a la seva orella.

- Bon dia borratxet meu. Quin parell, tu i el meu pare –mussitava una veu dolça.

Encara mig adormit, va reconèixer la veu de la seva Sònia. Per fi s'havia acabat aquell malson, que semblava haver durat una eternitat. Es va girar per abraçar-la amb força contra seu, i va contemplar el rostre somrient de la Sílvia, mirant-lo amb tota la tendresa del món. En Salvador es va sentir altre cop ben confós, però només per uns instants, els que va tardar ella en reptar amb suavitat sobre seu i fondre els seus cossos en un de sol.

- - - - -

Els mesos transcorrien amb relativa placidesa, entre els maldecaps propis de la feina i una vida conjugal amb la Sílvia ben satisfactòria. Tenien els alts i baixos propis de totes les parelles, però els bons moments superaven amb escreix els dolents. En aquelles alçades, i després del que havia passat, en Salvador no volia ni pensar en tota aquella història del canvi de dona. Gairebé ja ni sabia si era veritat o no. Li semblava que portava tota la vida casat amb la Sílvia. Era prou feliç amb ella i amb això en tenia prou. No volia més maldecaps.

Un vespre de principis d'estiu rondaven sense destí pels carrerons del centre, abraçats com una parella d'adolescents enamorats, buscant un lloc per sopar. En girar una cantonada, en Salvador es va fixar en una altra parella que venia en sentit contrari, i que li va resultar estranyament familiar. De ben lluny es va adonar que la noia era la Sònia. Una esgarrifança va recórrer tot el seu cos però va seguint caminant lentament recolzat en la Sílvia. No podia treure-li els ulls de sobre. Estava ben clar que era ella. No havia canviat gens. Una sentiment confús es va apoderar d'en Salvador. Dubtava si havia de córrer i llençar-se als seus braços, però alguna cosa el va fer mantenir-se a l'expectativa. De fet, tot i que les dues parelles es trobaven ja ben a prop, ella no mostrava el més mínim símptoma d'haver-lo reconegut, la qual cosa va fer que es retragués encara més de dur a terme qualsevol tipus d'acció.

Llavors, distretament, va ullar l'home que agafava la mà de la Sònia. No l'havia vist mai, però el va sobtar el fet que tenia la mirada fixa en la Sílvia, entre sorpresa i temerosa, com si la conegués però no s'atrevís a dir-li res. En aquell moment l'home també va mirar en Salvador, i en un instant tots dos varen comprendre què passava. Quan es van creuar, l'expressió dels dos homes mostrava la mateixa barreja de desconcert i indecisió, per cap d'ells no va fer el més mínim moviment per cridar

l'atenció de l'altra parella. Uns metres més enllà en Salvador es va aturar i va mirar enrera. L'altre home havia fet el mateix i amb la mirada van preguntar-se mútuament què calia fer. Finalment, després que les dones també es gressin per veure què passava, en Salvador va aixecar expressivament les celles i va continuar el seu camí.

- Res –va justificar-se amb la Sílvia-, m'havia semblat veure algú conegut, però anava errat. Què et sembla si entrem aquí a sopar? Va ser on et vaig dur la nit de la nostra primera cita.
- Quines ximpleries, Salvador, en la vida he posat els peus en aquest restaurant –va dir-li entre rialles mentre l'empenyia enjogassadament cap a dins-. Cada dia estàs pitjor.